

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 18. kimovca 1896.

List 38.

Letno poročilo bratovščine za vedno čiščenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ.

(Dalje.)

Očitne razstave izdelovanih paramentov tudi letos ni bilo, ker vsled lanskega potresa še nismo mogli dobiti za razstavo prikladnih prostorov. Razdelili so se pa paramenti z ozirom na došle prošnje tako, da je dobila:

- 1.) Semeniška kapela v Ljubljani: 1 velum.
- 2.) Alojzijeviška kapela v Ljubljani: 1 bel mašni plašč.
- 3.) Uršulinska cerkev v Ljubljani: 1 zelen mašni plašč.
- 4.) Dobrova pri Ljubljani: 2 obhajilni burzi, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
- 5.) Golo: 1 rudeč mašni plašč.
- 6.) Ig: 1 rudeč mašni plašč.
- 7.) Tomišelj: 1 bel pluvijal, 1 obhajilno burzo.
- 8.) Polje: 1 črn pluvijal.
- 9.) Sora: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev, 3 cingule.
- 10.) Sostro: 1 rudečo štolo, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
- 11.) Želimlje: 1 bel mašni plašč.
- 12.) Ježica: 1 bel pluvijal.
- 13.) Sv. Katarina: 1 rudeč mašni plašč.
- 14.) Dražgoše: 1 rudeč mašni plašč.
- 15.) Selce: 1 bel mašni plašč.
- 16.) Trata: 2 rudeči oltarni blazinici.
- 17.) Župna cerkev v Škofji Loki: 1 bel pluvijal.

18.) Uršulinska cerkev v Škofji Loki: 1 zelen mašni plašč.

19.) Sorica: 2 belo rudeči oltarni blazinici.

20.) Železniki: 3 koretlje.

21.) Leskoviča: 1 velum.

22.) Št. Lenart: 3 koretlje.

23.) Javorji nad Škofjo Loko: 1 velum.

24.) Goriče: 1 antependij, 1 belo štolo, 1 obhajilno burzo.

25.) Kokra: 1 bel pluvijal.

26.) Duplje: 1 velum.

27.) Križe pri Teržiču: 1 črn mašni plašč.

28.) Mavčiče: 1 bel pluvijal.

29.) Naklo: 1 črn pluvijal.

30.) Predoslje: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

31.) Smlednik: 2 obhajilni burzi in štoli, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

32.) Št. Jošt pri Kranju: 1 abhajilno burzo, 2 albi, 4 humerale, 2 cingula, 2 koretlja.

33.) Zgornja Besnica: 1 rudeč mašni plašč.

34.) Velesovo: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.

35.) Podbrezje: 1 bel mašni plašč.

36.) Terstenik: 1 velum.

37.) Spodnji Brnik: 1 plašček za ciborij, 2 mašni srajci, 4 humerale, 2 cingula, 1 koretelj.

38.) Hrastje: 1 belo štolo, 2 albi, 4 humerale, 2 cingula, 1 koretelj.

39.) Cerklje pri Kranju: 3 koretlje, 3 cingule.

40.) Št. Jurij pri Kranju: 3 koretlje.

- 41.) Radovljica: 1 vijoličen mašni plašč.
 42.) Bohinjska Bistrica: 1 bel mašni plašč.
 43.) Breznica: 1 rudeč mašni plašč.
 44.) Gorje: 2 albi, 4 humerale, 2 cingula, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 45.) Ribno: 1 vijoličen mašni plašč.
 46.) Kamna Gorica: 1 zelen mašni plašč.
 47.) Radeče pri Kranjski Gori: 1 vijoličen mašni plašč.
 48.) Koroška Bela: 1 bel pluvijal.
 49.) Dobrava pri Kropi: 1 velum.
 50.) Srednja Vas v Bohinji: 1 obhajilno štolo in burzo, 1 koretelj.
 51.) Kamnik: 1 bel pluvijal.
 52.) Komenda: 1 bel mašni plašč, 1 antipendij.
 53.) Goričica: 1 bel mašni plašč.
 54.) Selo pri Kamniku: 1 spovedno in obhajilno štolo, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 55.) Dob: 1 rudečo in 1 belo štolo.
 56.) Nevlje: 1 bel pluvijal.
 57.) Berdo: 1 rudeč mašni plašč.
 58.) Vranja Peč: 1 bel mašni plašč.
 59.) Motnik: 1 črn mašni plašč, 1 obhajilno in 1 spovedno štolo.
 60.) Mekine: 3 koretlje, 6 korporalov.
 61.) Spodnji Tuhinj: 1 velum.
 62.) Moravče: 1 bel mašni plašč.
 63.) Blagovica: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 64.) Čemšenik: 1 črn mašni plašč.
 65.) Sv. Helena. 1 bel mašni plašč.
 66.) Kolovrat: 3 koretlje.
 67.) Peče: 1 velum, 1 obhajilno burzo.
 68.) Ihan: 1 bel mašni plašč.
 69.) Št. Ožbalt: 1 bel mašni plašč.
 70.) Dol: 1 obhajilno burzo, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 71.) Češnjice: 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo. (Konec prib.)

Kje je Marijin grob?

(Spisal dr. Fr. Sedej)

(Dalje.)

Vprašamo, kaj bi sploh Marija Devica imela iskati v Efežu, središču gerške in azijske razuzdanosti, Dijani posvečenem, kjer pred prihodom sv. Pavla ne najdemo nobenega kristjana? Prazen je izgovor, da je zato šesto leto po vnebohodu Kristusovem t. j. l. 39. aer. vulg. bežala iz Palestine, ker so jej Judje, kakor Lazarju in sestrama po življenju stregli. Judje kristjanov niso preganjali, odkar se je bil Savel spreobrnil l. 37. Še le Herod Agripa je jel

kristjane zopet preganjati in dal apostola Jakoba usmertiti l. 44.

In če je res iz tega vzroka bežala v Efež, zakaj pa se je potem dva krat vernila v Jeruzalem, kakor vizijonarka K. Emmerich uči? Ali bi ne prišla na tak način samovoljno v roke svojih preganjalcev? Vprašamo dalje: Zakaj je bežala v daljni Efež, ko je celo v Palestini in obližju n. pr. v Egiptu ali Antijohiji ložje dobiti primernih skrivališč?

Morda je Mati Božja zato šla v Efež, ker je morala iti tje za svojim varuhom sv. Janezom? Narobe! Sin je gotovo svojo in našo mater spoštoval in je ni silil iz svetih krajev, na ktere je bilo serce Marijino privezano, v tujino.

Verh tega je sv. Janez apostol še le po smrti s v. Pavla († 67) prišel v Efež; ker sv. Pavel bi se gotovo ne bil upal Timoteja postaviti Efežanom za škofa, ako bi tamkaj bival apostol Janez. Ako bi pa Marija prišla še le po smrti sv. Pavla v Efež spremljevala sv. Janeza, recimo okoli l. 70., bila bi takrat vže stara 85 let, zakaj, kakor se v obče meni, bilo ji je 15 let, ko je Kristusa rodila. Toliko časa (do l. 85) pa Bog gotovo ni pustil svoje matere zdihovati na zemlji po svojem Božjem Sinu in nebeškem veselju.

V obče menijo zgodovinarji, da je Mati Božja po vnebohodu Kristusovem živela še 12 do 15 let v Jeruzalemu sredi apostolov, prej ko so se ti razšli v svet izven Palestine. Za tega časa je bila Mati Božja apostolom in evangelistom učiteljica, pokroviteljica, tolažnica. Dvanajst do petnajst let je novorojena Cerkev Kristusova počivala na njenem sercu, kakor nekaj Dete Božje. Ko se je po smrti Heroda Agripa sv. Peter vernil iz Rima, prišel je čas, da so bili dnevi žalostne Matere dopolnjeni. Umerla je na Sijonu, kjer je stanovala s sv. Janezom, v pričo zbranih apostolov, ki so tedaj le v mejah Palestine označevali evangelij in katerim je torej bilo lahko v Jeruzalem hiteti k smrti Matere Božje. Kakor iz navedenega lahko spoznaš, je potemtakem Marija Devica umerla 60 ali 63 let stara (15 + 33 + 12 (15) = 60 (63). Primeri „dr. J. Nirschl, das Mariengrab in Ephesus, der Katholik, Mainz. 1894 in 1894“ *)

Apostoli so Marijino telo med angeljskim petjem nesli slovesno pokopat v Jozafatsko dolino blizu Getsemanija. Ko so tretji dan angeljski glasovi nad njenim grobom prenehali, ali — kakor neka varijanta pravi, — ko je došel nek zakasneli apostol in je hotel tudi on videti blaženo telo Matere Božje, odperli so grob, našli ga sicer praznega, toda polnega duhtečih vonjav. Iz tega so sklepali apostoli, da je neomadeževano sveto telo Marijino postalo vže pred vesoljnim vstajenjem neumerjoče in da ga je Bog kmalu po njeni smrti dal od angeljev prenesti v nebesa.

To ustno izročilo nahajamo najprej v nekem pismu mistika in pisatelja Dionizija Areopagita. Ta pa ni istoveti z učencem sv. Pavla, ampak je živel v Egiptu in je l. 363—364 romal v sv. deželo. Toisto vest in droban opis Marijine smerti in pogreba nam podaja seveda bolj okrašeno znani apokrif „Joannis apostoli de transitu B. M. V. liber“, pisan okoli l. 400. Neumno bi bilo to zavreči kot neverjetno sporočilo. Tudi apokrifne knjige hranijo v

*) Ta Nirschl'ski traktat je izšel letos v posebni knjizici.

sebi marsiktero zerno resnice. Ta dva spisa se opirata na ustno izročilo, živeče v krilu prvotne cerkve jeruzalemske, ktero se je pozneje neodvisno od omenjenih spisov vedno bolj okrepilo na vzhodu in zapadu. Priča temu so na vzhodu Juvenal in Modest patrijarha jeruzalemska, sv. Andrej, nadškof na Kreti, sv. German patrijarh carigrajski, učeni sv. Janez damaščanski, na zapadu pa sv. Gregorij turski († 595), ki nam podaje popolnoma samostalen opis Marijine smerti. Po njegovih besedah je prišel Jezus sam se svojimi angelji ter vsprejel Marijino dušo izročoč jo nadangelju Mihaelu; tretji dan po pogrebu pa vzame Jezus seboj v nebo njeno telo. Tudi romarji iz zapada na vzhod potujoči govorijo soglasno od VI. stoletja naprej o Marijinem grobu, ki se nahaja v jozafatski dolini, nad katerim je bila tedaj lepa dvonadstropna bazilika, Materi Božji posvečena. (Konec nasl.)

G o v o r,

o priliki zlate maše veleč. g. B. Bartola v Cerkljah
15. avgusta 1896.

•Velike reči mi je storil On,
ki je mogočen in sveto Njegovo ime
(Luka 1.)

(Dalje.)

2.) Edini naš Srednik med Bogom in ljudmi je Jezus Kristus; On je raztergal dolžno pismo in ga pribil na križ; On je dal odkupnino za rod človeški — svojo lastno kri. Z Bogom nas je spravil; torej milost nam je zaslužil edino le naš Gospod Jezus Kristus, kateremu bodi čast in hvala vekomaj. Toda sv. očetje uče in katol. Cerkev od nekdanj pobožno terdi, da na križu zaslužen milost hoče Jezus deliti po Mariji, svoji preljubi Materi, ker je sodelovala pri našem rešenju s tem, da je privolila biti Mati Božja; s tem, da je Jezusa prostovoljno darovala v rešenje svetá v tempeljnu in stoječ pod križem terpeč v duhu s svojim Sinom. Zato jo imenuje sv. Cerkev našo soresiteljico, delilko milosti Božje. Tako na pr. pravi sv. Bernard: „Vse nam hoče dati, ali dati nam hoče po Mariji.“

K Njej se zatekaj pravični, da ostaneš v milosti Gospodovi; k Njej hiti pa zlasti ti grešnik, da zadobiš milost, da se spraviš s Sinom tiste, ki je današnji dan bila slavno sprejeta, kot Kraljica nebeških duhov, kot Kraljica nebes in zemlje; vsaj še nikdar ni bilo slišano, da bi bil kdo zapuščen, ki je pribežal k materi milosti.

Ali duhoven katoliški, nisi li tudi v tem z Marijo v tesni zvezi? O pa še kako! „Tako naj nas ima vsakdo“, zaklical je sv. apostelj Pavel o sebi in in vseh katol. duhovnikih — „tako naj nas ima vsakdo za služabnike Kristusove in delilce milosti Božje“. Da, Jezus je milost prislužil, po Marijinih rokah jo deli, a deli jo zlasti v sv. zakramentih, katerih delilci pa so duhovni — služabniki Kristusovi.

Kdo je, ki prerodi v grehu rojenega človeka? Prinesli so te v cerkev, duhovnova roka je vlila na tvojo glavo čistečo vodo, in postal si iz sužnja hudičevega dete Božje. — Grešil si, razžalil po kerstu Boga s smertnim grehom; kje je pomoč? Naj ti jo da svet, bogastvo, čast, mogočnost tega sveta? — Zastonj! Križ Gospodov ti je pribežališče! na njem je visela sprava za grehe sveta. Toda, da prejmeš na križu zaslužen milost, ti more pomagati le kat.

duhovnik. Predenj poklekneš, obtožiš se svojih grehov; kot namestnik Jezusov govori: „Jaz te odvežem tvojih grehov“ in ni ga greha več, končan je, raztergana vez hudičeva, ti si zopet dete, prijatelj Boga najvišjega! — Kako bridko; kako grozno še le pa mora biti za človeka, kako obupen njegov stan, ako ga verže na bolestno posteljo bolezni v smertnem grehu, ko se mu bliža neizprosna smert! Kdo bi tu popisal strah, trepet in obup bolnikov! Kje je pomoč? Kje je rešitev? — Katoliški duhoven mu jo prinese. Dá mu sv. odvezo, pokrepča ga s telesom Gospodovim; in slednjič ga še pomazili z oljem za zadnji boj zoper hudiča, zoper skušnjave in strah pred smertjo. Kolika sreča mu je duhoven, priča je bolnik sam: kakov mir je razlit po njegovem licu, kolika udanost in zaupnost v Boga mu polni serce, kjer je prej besnel strah, obup in trepet!

Da, častiti zlatomašnik, take milosti je delil Gospod po Vaših rokah celih 50 let. Kdo bi mogel šteti obilico teh milostij, koliko jih je, katerim ste podali belo obleko nedolžnosti, pa so umerli, preden so vedeli kaj je greh, in sedaj v nebesih hodijo za Jagnjetom Božjim, kamor koli gre. Veliko, jako veliko pa je število njih ki so izgubili belo oblačilo nedolžnosti, katero jim je podal pri sv. kerstu katoliški duhoven. Koliko je bilo teh, ki so se Vam približali v spovednici v Tergu pri Poljanah, pri Sv. Križu na Dolenjskem, na Dobrovi pri Materi Božji, v hribastem Šent Joštu nad Verhniko, v Dolenji Vasi pri Ribnici, na višini Lipoglavski, v Ihanu ob Savi, in zadnji čas na Berneku domače tare cerkljanske. Smem reči, da ste do 100.000 in večkrat izrekli besedo: „Jaz te odvežem tvojih grehov.“ Kolikerim ste vlili mir v serce, koliko krivic se je poravnalo, koliko sovraštev razderlo, koliko bližnjih priložnosti se zapustilo — koliko grehov končalo; kolikokrat je jeze zaškripal pekel, radosti pa zaplesala nebesa — da, koliko jih je od Vas odvezanih sedaj v nebesih, ki hvalijo in bodo vekomaj hvalili usmiljenega Jezusa, da je tako velike reči storil po Vaših duhovnih rokah! — Ne maram pa široko govoriti o tem, koliko je število tistih, ki ste jim prinesli bodisi po noči ali po dnevu, ob lepem ali gerdem vremenu zadnjo tolažbo sv. vere, zakramente umirajočih. Vaš angelj in Vi sami ste pričali, kolikokrat se je solzno oko bolnikovo hvaležno ozerlo za Vami, serce pa govorilo, ko ste ga zapuščali: „Bog poplačaj stotero!“ Le Bog vsegavedni pa ve, koliko je število srečnih v nebesih, kateri bi bili vekomaj pokopani v peklu, ako bi jim Vaša noga ne bila pred smertjo prinesla rešitve.

Da, prečastiti zlatomašnik, vzroka imate dovolj klicati z nebeško Kraljico: „Poveljučuj moja duša Gospoda, ker velike reči je storil po meni On, ki je mogočen in sveto Njegovo ime!“ (Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Predoselj. (Obhajanje zlate maše i. t. d. — „Danica“ štev. 37. Konec.) Ko gospod zlatomašnik spremljan od čast. duhovščine stopi na prag župnišča, pričakuje ga tukaj šolska mladina. G. nadučitelj D. Češnik zlatomašnika ogovori: „Pripeljal sem Vam. preč. g. zlatomašnik, hvaležno šolsko mladino, ktero ste vedno ljubili in jo ves čas Vašega duhovskega delovanja posebno skerbno vodili.“

Koj na to spregovori učenec višjega razreda nekako takole: Vemo, da bote, preč. g. zlatomašnik, ki ste vedno posebno skerb imeli za nas, nam radi dovolili, da Vam tudi mi, šolska mladina, danes odkrijemo svoje hvaležno serce. Vaš in naš Božji učenik Jezus Kristus je mladino posebno ljubil. Otroke je jema! v svoje naročje, otroke je blagoslavljal, pa tudi zagrozil je vsakemu, kdor bi pohujšal kterege teh malih, ki vanj verujejo — gorje mu! Prav po izgledu tega nebeškega Učenika prihajali ste tudi Vi, preč. g. zlatomašnik, radi k nam v šolo, učili ste nas Božje nauke, kazali nam pot v nebesa, odvrčevali nas od hudega. Pač spoznamo tudi danes, da je marsikterokrat kdo izmed nas premalo poslušal Vaše lepe nauke, ali Vas s svojim obnašanjem celo žalil. Obžalujemo to, in prosimo, odpustite otročji lahkomišelnosti. Prav goreče pa hočemo danes pri Vaši zlati maši ljubega Jezusa prositi, naj Vam Vaš trud prav obilno poverne. Pa tudi Vas, preč. g. zlatomašnik, mi hvaležni Vaši otroci prosimo: Ko bote danes ljubeznivega detoljuba Jezusa Kristusa pri sv. maši držali v svojih rokah, zahvaljujoč se Mu, da Vas je toliko let podpiral in blagoslavljal, o prosimo, tudi na nas se spomnite, in prosite Ga, da tudi nas obilno blagoslovi.

Potem nadaljuje učenka: Da, preč. g. zlatomašnik, pošiljajte danes iskrene prošnje tje gori v nebesa, naj ljubi Bog rosi obilno blagoslova na Vaše otroke. Saj Vam gotovo serce takrat najbolj kipi veselja, kadar vidite, da nad Vašimi otroci, farani Vašimi, čuva Božje oko, in jih spremlja nebeški blagoslov. In mi Vaši otroci, preč. g. zlatomašnik, se hočemo posebno danes spominjati svojega dobrega duhovnega očeta v iskreni molitvi, pa tudi prositi Boga, naj čuva nad nami oko njegovo, da bomo tudi mi enkrat zveste in dobre ovčice svojega pastirja. V znak hvaležnosti in ljubezni Vam podarimo ta šopek cvetlic. Kakor vertnar ljubi svoje cvetlice, jih čuva pred mrazom ter presaja, da mu enkrat lepšajo njegov vert, tako ste tudi Vi, preč. g. zlatomašnik, vsikdar skerbno gojili nas — Vaše cvetke, odvrčevali ste vsako nevarnost, ki preti mlademu sercu, in Bog daj, da tudi mi — cvetke in njih vertnar, krasimo in lepšamo enkrat najlepši vert, — vert nebeški.

Sedaj se zversti dolga versta šolske mladine, svatov, duhovščine, in nazadnje preč. g. zlatomašnik proti cerkvi, ki je bila lansko leto krasno prenovljena in tej slavnosti primerno bogato ozaljšana. Po odpetem „Veni Sancte Spiritus!“ stopi na prižnico preč. g. dekan A. Mežnarec, kakor je bilo ob začetku tega spisa že povedano. — Res, kakor je v pridigi povdarjal [preč. g. dekan, je podpiral Bog posebno g. zlatomašnika; posebno je blagoslavljal njegova dela. S krepkim glasom je pel g. zlatomašnik ta dan svojo zlato mašo, hvaleč Boga za vse dobrote prejete v 50 letih, a tudi vsi farani so imeli dovolj vzroka po opravljeni zlati sv. maši pridružiti se g. zlatomašniku v hvaležni „Te Deum laudamus!“

Iz cerkve v župnišče vračajočemu se g. zlatomašniku pa so se zasvetile nasproti na zadnji strani slavoloka besede, kot izraz voščila vseh faranov; „Dolgo še daruj za nas daritev, dolgo kaži k Bogu pravo pot!“

Pri obedu so se veršile običajne napitnice preč. g. zlatomašniku, č. g. dekanu; napil je g. zlatomašniku g. župan Jan. Zabred, g. Jernej Šerjak, stričnik

zlatomašnikov, mu je prav priserčno napil v imenu zbranih svatov — sorodnikov. Ker je g. zlatomašnik že posebno čverst po duhu in telesu, je pač upati, če je Božja volja, da srečno dočaka še demantne maše, kakor so mu večji del vsi govorniki voščili, pridružujoč se pomenljivemu napisu na steni: „Utinam aurum in diamantem vertatur“ — „Da zlato postane biser!“

K sklepu naj sledi še lepo voščilo v vezani besedi, ki jo je govorila deklica — sorodnica zlatomašnikova, v imenu še svojih šesterih mlajših sestic:

V praznik Vaše zlate maše
Stričnice prišle smo Vaše,
Da povemo iz sercá,
Kaj prosile smo Bogá,
Kaj molile smo k Gospodu
O prelepem Vašem godu:

Pol stoletja je minulo,
Petdeset je let odplulo,
Kar pred Božji ste oltar,
Pervič darovat šli dar,
Dar največjega spomina:
Večnemu Očetu Sina.

Neutrujeno Gospodu
V svojem ste služili rodu,
Bili ste goreč pastir,
Vnet za čede srečo, mir;
Vnet ste bili za ovčice,
Ki so čule Vaše klice.

Prečastiti striček, oče!
Često Vam je bilo vroče,
In veliko so noči
Vaše čuvale oči.
Čuvali ovce ste zveste,
Šli za zašlimi od ceste.

Pa dolžnosti svoje delo
Zmir ste delali veselo,
S prižnic, spovednic in šol
Prič nam govori dovolj,
Kak vinograd ste kopali,
Nauk Božji vanj sejali.

Ako duh nazaj Vas pelje,
Biti mora Vam v veselje,
Kdo bi lepšo slavo pel,
Kot nebroj dobrotnih del?
Vas slave pretekla leta,
Dela blaga, neprešteta.

O prelepi zlati maši
Ti so k Bogu vzdihli naši:
Večni Bog Vas hrani naj,
Mašo demantno Vam daj!
In po demantni naj maši
Še verste se dnevi Vaši!

Nekaj še, o striček mili,
Danes radi bi prosili:
Kadar greste pred oltar,
Nas ne zabite nikdar,
Naj nakloni Oče Večni,
Da bi Vi in mi b'li srečni!

Iz Železnikov. (Nekoliko spominskih čertic na sprelepo Riharjevo slavnost v Polh. Gradecu v dan 25. avgusta t. l.) (Dalje.)

Od Dvora naprej zaoberne se dolina k desnej, in pokazal so nam je zdajci tudi Polhovi Gradec v jako romantični legi. Stoji v podnožju visokih stermih gorá, nekoliko odvdignjen nad ravnino, fotografom prav slikoviti predmet. Slišali smo tu že uro, — vdarjala je ravno 9; in ko odbije, oglasi se iz visokih lin veliki zvon z mogočno veličastnim glasom. Zraven pa so raz zgodovinskega starega grada zagromeli možnarji s tako bobnečim donenjem, da je odmevalo čez hribe in doline. Ko pridemo bližej, vidimo v vasi vse v mlajih in zastavah. Dospevši do prvih hiš, želel sem videti in tudi šel gledat najpred Riharjev dom, kjer se je rodil, odkoder je hodil kot 12 letni deček v ondoto grajščino k muzičnemu noduku, in od koder je hodil tudi več let orgljat v domačo farno cerkev. Hiša Riharjeva pa je tudi še v drugem oziru na slovečem glasu. Iz nje je namreč izšlo za današnjim slavljencem iz rodu † Gregorjevega brata Antona čvetero sinov — mašnikov: čč. gg. Franc, Anton, (ki je žal, že pred nekoliko leti umerl.) Leopold in Matej, zraven pa še sin Jože, ki je kot „in spe“ c. kr. okr. glavar Černomaljski tako rekoč na pragu tega odličnega dostojanstva lansko leto pri č. g. bratu Francu v Mekinah zaspal v Gospodu. Videč priprosto, pritlično, a snažno opravljeno hišo, v njeno steno vzdano, pa še zagernjeno spominsko kamnito ploščo, zraven govorniški oder, spredaj pa veliki okrogli prostor za goste in občinstvo, opasan ves s šibkimi mlaji, na katerih so bile pripete in so plapolale velike narodne in cesarske zastave, — videč in misleč na vse to storilo se mi je pri sercu neizrečeno milo, in komaj sem si zaterl solzico v očesu. Kaj bi temu tudi ne bilo tako, saj mi je bil slavni pokojnik in slavljenec današnjega dneva nekako bolj prijatelj kot učenik, in kaj posebnega bi bilo moglo biti, da bi se o vsakem prihodu v Ljubljani ne bil pri njem zglasil. Marsikako znamenito novico in posebnost sem pogosto čul in zvedel pri njem. Brata Antona poznal sem še kot krepkega in zalega mladeniča, ko je za časa mojega učenja pri č. g. Riharju pred 53 leti prišel od časa do časa v Ljubljano obiskat svojega slovečega gosp. brata; s sestrama Jerico, znano šenklaško pevko, in Nežiko, ki je bila tudi več let podgrajska pevka in pozneje kuharica pri preblagemu v. č. g. župniku in sedajnemu zlatomašniku Matevž Preželju, smo si bili tudi dobro znani.

Kaj bi tedaj človek pri mislih na vse to ne bil oveseljen, pa tudi v serce ginjen! —

Iz Pristave, — tako se pravi ob domu Riharjevem — podala sva se z g. kolegom R. v dobro znano gostilno k gosp. Rant-u, da se nekoliko okrepčava. Postreglo se nama je prijazno in hitro. Našla sva ondi tudi nekatere gg. tovariše. Bili so edino le iz takoimenovane „stare šole“. Očitno povem, da sem dokaj več gg. kolegov tu najti in viditi upal, in da sem marsikaterega britko pogrešal. Kar pa nas je bilo, smel sem reči s hervatsko prislovico: „Malo nas je, a smo ljudi!“ Vsi pa smo z nekako vedoželjnostjo težko pričakovali trenutka, da se pričnejo slavnosti.

Ko je odbila ura tričetert na deset, zagrome zopet možnarji, od zvonika pa se oglase harmonično doneči glasovi priterkavajočih zvonov, za katerih soglasje se je Rihar še pozneje, ko so bili že obešeni v

zvoniku, toliko trudil. *) Odličnih gostov dubovskega, svetovnega in učiteljskega stanu je bilo videti v obilnem številu, — vsem je sijala neka zadovoljnost in navdušenost raz obličij. Kaj pa Polho gračani? No! — vsa čast jim! — kajti oni so ta dan posebili znani pregovor: „Kri ni voda!“ — Vse je vrelo skupaj, staro in mlado, visoko in nizko, vse v praznični opravi kakor kak visok cerkven god. in le grede je bila prostorna cerkev napolnjena do zadnjega kotička. Prišla je tudi požarna bramba v svoji paradni opravi, ter zavzela svoje mesto v sredi cerkve. Ob 10. uri je stopil na prižnico slavnostni govornik č. g. Tomaž Rožnik, bivši Polhograjski, sedaj pa Zagorski kaplan, in je zbranim vernim prav dobro govoril o zgodovini in razvitju cerkvene glasbe in cerkvenega petja s posebnim ozirom na Riharjevo dōbo in njegovo neutrudno in vspešno delovanje za razvitek lepega in spodbudnega cerkvenega petja med našim slovenskim narodom. Končal je č. g. govornik z besedami, ki so bile postavljene na čelo prvemu življenjepisu rajn. slavnega Gregorija Rihar-ja v „Koledarčku družbe sv. Mohora za l. 1865“, namreč:

„Dokler bode se slovensko pelo,

Ime Tvoje, slavni Rihar, bo slovelo!“

Po pridigi nam je zopet zaigralo serce v persih, ko so pristopili k altarju prečastni gospod prelat in semeniški vodja dr. Jan. Kulavic ob azistenciji treh vv. čč. gg. nečakov današnjega slavljenca Greg. Rihar-ja, namreč: Franc, župnik Mekinski, Leopold, farni upravitelj v Gojzdu, in Matevž, duh. pomočnik v Št. Vidu poleg Zatičine. Na kuru so se prepevale razvene pesmi le skladbe Riharjeve.

Po skončanem cerkvenem opravilu je šel med vbranim priterkovanjem in mogočno donečim streljanjem slavnostni sprevod do domovja Riharjevega. Tu je stopil na govorniški oder preč. gosp. profesor in član c. kr. dež. šol. sveta Anton Keržič, ter je kot iskreni spoštovalec in častilec rajn. Rihar-ja imel priserčen in vsem navzočim globoko v dušo segajoč govor o delovanju in zaslugah pokojnikovih za razvoj in povzdigo cerkvenega in tudi zabavnega petja pri našem narodu. Ko se je spominska plošča proti

*) Polhograjski zvonovi so naslednjih glasov in teže: I. A. 43-29 stotov; II. C. 20-90 st., III. E. 14-11 st. in IV. A. 7-09 st. Akord je tedaj A—mol. Da bi bil pokojni Rihar, ki je gotovo vso to zadevo, t. j. napravo novih zvonov za svoj rojstni kraj vladal in imel v svojih rokah, predlagal v to A—mol, skoraj ne morem misliti. Kdor Riharjeve skladbe pozna, vé, da on ni bil prijatelj mehkih, t. j. mol-glasov. V svoje napeve jih ni posebno rad vpletal, kjer pa jih je, storil je za to, da je za njimi tim bolj krepko stopil »dur« na dan. Tudi drug dokaz imam za svoje mnenje. Pokojnik mi je nekdanj med učenjem vse »dur« glasove primerjal barva m. ? glasove si je domišljjal višnjeve, # glasove pa rudeče barve. Šel je pri tem od bledega do najtemnejšega. In glas A—dur primerjal je najbolj goreči rudeči barvi, tedaj mu je bil ta nekako najlepši, najbolj priljubljen. Znano pa je bilo v obče, da je dotična livarna imela ravno pri Polhograjskih zvonovih nekako, — kakor pravimo — »smolo«, in da je pokojni Rihar s pilenjem pri njih, ko so že v zvoniku viseli, imel še veliko truda in posla, da jih je vbral v soglasje. Te opazke pa nisem zapisal, da bi koga žalil, — kratko malo ne; zakaj naš pregovor pravi: »Kdor ne dela, ta ne falí« (t. j. se ne zmoti), ampak za to, da poterdim svojo misel, da je bil pokojnikov namen beržkone ta, da bi se bil glasil iz Polhograjskih turnskih lin krepki harmoniški zvonovni akord: A—dur.

koncu govora odgernila, zaklicali so na vabilo preč. gosp. gubernika vsi navzoči gromoviti trikratni „živio“ spominu Riharjevemu; možnarji pa so zadoneli temu slavo-klicu svoj čez hribe in doline doneči „Fiat!“, — (Govor preč. g. profesorja Keržič-a je doslovno natisnjen v „Slovincu“ št. 198. t. l. Reči se mora, da je mojsterski sestavljen, po obsegu skoz in skoz izversten in resničen ter vreden, da je opasan z zlatim obrobkom.)

Napis na na spominski plošči se glasi:

„V tej hiši je bil rojen

1. sušca 1796

Gregor Rihar

slavni slovenski pevskladnik.

(Znamenje lire.)

Vikšal z glasi Božjo čast Si, pel Marijo,

Si preslavil sebe, narod Svoj;

Pevskladi Tvoji v daljni svet slovijo,

Neugasljiv spomin ostane Tvoj!

S petjem Jenkove pesmi „Molitev“ skončan je bil oficijelni del prelepe Riharjeve slavnosti. —

(Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Sv. Oče so dobili odgovor od koptiškega škofa Makarija, ki so ga poslali k Meneliku s prošnjo, naj izpusti vjete italijanske vojake. Želja sv. Očeta se sicer ni popolnoma izpolnila, vendar je pa Menelik obljubil izpustiti vse vjetnike, ki so doma v nekdanjih papeževih deželah. Odgovor Menelikov je kolikor časten za sv. Očeta toliko poniževalen in sramotilen za Humberta in njegovo vlado. — Z poslanikom Humbertovim Menelik še govoriti ni hotel, ker so mu poslali premalo odličnega moža. Drugi vjetniki bodo pa morali še nadalje ostati pod Menelikovo pestjo. —

Iz Tersta smo sprejeli vabilo in vsposed velikih cerkvenih slavnosti, ki se bodo veršile od 16—20. t. m. v stolni cerkvi sv. Justa povodom slovesnega kronanja podobe Matere Božje — Madona della Pietá. Teržaški framasonski iredentovci strašno rujejo zoper to slavnost. Preprečiti hočejo zlasti procesijo, ki se ima veršiti 20. sept. tedaj na obletnico, ko so laški rovarji pred 26 leti papežu vzeli Rim. Framasoni menijo, da Marijina procesija nasprotuje spominu osvobojenja rimskega mesta, zato bodo v narodnem gledališču ta dan ravno med procesijo sklicali velikanski ljudski shod. Upajmo, da se jim peklenska namera vendar ne posreči, in da se bodo Teržačani vsaj v veliki večini očitno pokazali kot častilce Marijine. —

Trident. (Mednarodni shod proti prostožidarstvu.) Med „priporočili v molitev“ omenjamo v današnjem listu ta shod. Odlični možje iz Avstrije, Francije, Italije in Španije bodo namreč v Tridentu zborovali od 26. do 30. septembra. Zakaj pa? Zato, da bodo še bolj osvetili in odkrili tajnosti te satanske družbe, ktera se, kakor kert pod zemljo, skriva pred lučjo, pred belim dnevom; družbe, katera se je odpovedala Bogu in po Božje časti satana samega, ki se izvoljenim članom te družbe tudi prikazuje vsak petek ob 3. uri ter jih podučuje, kako naj razširjajo njegovo kraljestvo; kako naj delajo zoper Cerkev in Kristusa. Odlični prostožidarji se spreobračajo ter potem v svojih spisih razkrivajo, kaka je notranjost

teh družb. Križ imajo navzdol obrnjen in Jezusovo telo s sulico skozi in skozi prebodeno; predno koga sprejmo na višjo stopinjo prostožidarstva, mora popred (to je poskušnja) sv. hostijo prebosti itd. . . . Namen te strašne družbe je: na vsak način zatreti katoliško vero; naperjeno je prostožidarstvo ne samo proti Cerkvi, proti papeštvu itd. . . . temveč tudi proti vladarjem, proti prestolu. Spreobrnjeni prostožidarji se skrivajo; nihče ne ve, kje so, zlasti oni, ki odkrivajo tajnosti prostožidarske. Če bi prostožidarji zvedeli za nje, jih precej umore.

Taki in še hujši so prostožidarji.

Zato bodo zborovali gori imenovane dni zastopniki raznih katoliških dežel, da se posvetujejo: kako se v bran postaviti tej skrivni družbi.

Misel tega shoda so odobrili mnogi škofje in kardinali; sv. Oče Leon XIII. pa so večkrat izrazili svoje veselje radi tega shoda, posebej še v pismu z dne 2. septembra t. l. na načelnika shodu. Pismo se glasi:

Ljubi sin!

„Pozdrav in apostolski blagoslov! Veselimo se vedno od serca shodov katoliških mož, če pod predsedstvom škofov zagovarjajo verske koristi. Pod božjim varstvom so se veršili taki shodi v razne namene, množili od dne do dne ter razpravljali skoro vse, kar se v prvi versti tiče cerkvenih koristij. Sedaj pa Nam, ljubi sin, poročáš, da si sklenil sklicati v Trident izbrane može vseh narodov, da se skupno posvetujejo o korakih proti prostožidarstvu, ki vedno prederznejše sili na dan, in se navdušijo za brambo v boju. Ta misel že zato zasluži priznanje, ker se vedno bolj šfri prepričanje o škodah, ki od te družbe prete cerkvi in državi. Mi smo že pri raznih prilikah opozarjali na to nevarnost, tako v okrožnici „Humanum genus“ in v raznih pismih, posebno na Italijane l. 1890 in 1892.“

Potem povdarjajo papež, da naj se vdeleženci temeljito podučujejo o pomočkih, kako bi se moglo uspešno ustavljati navalu prostožidarstva. . . . Potem naj dobro študirajo in razpravljajo namene, delovanje in ruvanje framasonov . . . in papež so prepričani, da bodo brezbožni nauki in nameni te družbe naredili manj škode, ako katoličani spretno, neustraheno in neumorno odkrivajo laži in gerde nakane te družbe . . . vsi dobro misleči, ki jih bodo spoznali, obrnili se bodo s studom od njih. — Konečno sv. Oče podele vsem vdeležencem na shoda v zagotovilo Božjih milostij in v dokaz Svoje naklonjenosti v Gospodu apostolski blagoslov.

Razumljivo je, da se prostožidarji jeze pené nad tem shodom, kateri ima še bolj svetu pokazati njihove zlobnosti; — če imajo res tako čiste in plemenite namene, kakor pravijo, zakaj se skrivajo v temi in tajnosti? „Nočejo priti na dan, zato ker so njihova dela hudobna.“

Angleško. Častitega duhovnika, kraljeviča Maksa, o katerem je „Danica“ že več poročala, sprejeli so nemški katoličani v Londonu z največjim veseljem in spoštovanjem. „Foter“ Maks, kakor ga po njegovi želji imenujejo, oskerbuje sedaj s samo jednim duhovnim tovarišem po celem mestu raztreseno župnijo. — Kadar pridiguje, je cerkev vedno natlačeno polna. — Najrajši obiskuje pa po mestu bolnike in reveže, ki so dobili v kraljevem duhovniku ne le dušnega temveč

tudi telesnega pomočnika. Naj Bog blagoslovi njegovo apostolsko delovanje!

Kitajsko. (Boj med Staro- in Mladokitajci.) Dolgo časa so se Kitajci deržali terdno svojih tisočletnih šeg ali navad in niso hoteli vpeljati ničesar novega, naj je bilo to še tako koristno. Odkar smejo Evropejci prihajati na Kitajsko, videli so Kitajci pri teh mnoge jako dobre naprave, toda niso se zmenili za nje. Se le v zadnjem času se je začelo nekaterim dozevati, da bi bilo vendar dobro v raznih stvareh Evropejce posnemati. Začeli so v tem smislu vplivati na ljudstvo, toda zadeli so na hud upor. Posebno razkačeni so bili „učenjaki“. Na Kitajskem je namreč poseben stan učenjakov, kateri imajo na ljudi velik vpliv. Ti so terdili, da mora ostati vse pri starem in so zavergli tudi najkoristnejše iznajdbe in poskuse. Jeden tak vzgled iz najnovejšega časa:

V pokrajini Tong-šan-tev so našli že pred več leti v gorah velike sklade premoga. Pred tridesetimi leti so ga pervikrat hoteli nekateri Mladokitajci kopati. Toda to so zabranili učenjaki s pomočjo mandarinov; terdili so, da je „vertanje gorá“ neodpustljiva pregreha. S tem bi nadlegovali skrivnostnega zmaja v njegovem stanovanji in pripravili njegove svete žile in kite v nevarnost. Jeden sam mlad mandarin, z imenom Liv-tse-jun, mlad in pameten mož, se je potegnil za kopanje premoga, toda brez uspeha. Ko se je l. 1894 vnela japonsko-kitajska vojska, je mislil Liv-tse-jun, da je prišel pravi čas. Vlada je potrebovala premoga. On jej ga je zamogel preskerbeti. Kajti premog je ležal v bližini plovne reke, po kateri ga je zamogel vsak letni čas spraviti na morskobrežje, kjer so ga potrebovale bojne ladije. Liv je ustanovil družbo akcijonarjev, kupil na skrivnem dotično zemljo, in odposlal konec leta delavce tje. Toda komaj so začeli kopati, že se je vzdignil po vsej okolici velik vrišč. Vsi, kateri so imeli na dotičnih gorah kaj posestva, so se temu ustavili in zahtevali od domačega mandarina, naj to početje prepove. To se je tudi zgodilo. Toda Liv ni izgubil poguma. Obernil se je do provincijalnega prefekta. Ta je takoj izdal razglas, v katerim žuga krivim domoljubom, katerim je stiska domovine krinka, da pod njo tem ložje stara poročila zaničujejo in češčenje svetega zmaja odpravljajo. Mož se je obernil sedaj še do treh drugih oblastnikov, toda vsi trije so ga zavernili. Zdaj se pritoži pri podkralju v Nankingu. Ta je velik nasprotnik kerščanske vere in tudi sploh Evropejcev in tujcev; vendar to, kar vidi pri njih dobrega in koristnega, rad posnema. Ta je prečertal vse odloke svojih podložnih uradnikov in dovolil kopati, češ, da se potrebuje premog za vojsko z Japonci.

Že so si delavci izbrali pripravno mesto in hoteli z delom pričeti, kar pride na enkrat „učenjaki“ in reče: „Na tem kraju ne smete na noben način kopati; ravno tukaj memo gre zmajeva žila. Ako to poškodujete, boste spravili deželo v veliko nesrečo.“ Dobro; pričnejo delo na drugem mestu. Toda tu vpije drugi: „Nikakor ne; tukaj leže grobi mojih pradedov; ako razjezite duhove umerlih, se bodo ti maščevali nad menoj in nad mojo družino.“

Sedaj je poslal podkralj dva pooblaščenca in oddelek vojakov delavce varovat. Ljudje, nahujskani od „učenjakov“, še vedno ne mirujejo, ampak se poslužijo strašila, katero navadno v Kini nikoli ni brez

vspeha. Kitajec se nad svojim sovražnikom najhujše maščuje, ako se na njegovem zemljišču obesi. Ta se mora potem zaradi njegovega samomora pred sodnijo zagovarjati. Komur je lastno življenje predrago, podkupi v ta namen kakega življenja sitega človeka. Ta groznja se je tudi tu slišala. Najstarejši in najimnitnejši možje so sklenili pred vhodom v rov se žertvovati za sveto stvar, in kraljeva odposlanca sta morala odnehati, ako si nista hotela na glavo napatiti velikanskih sitnostij. Prijela sta pa provzročitelje vsega nemira, „učenjake“. Te sta hitro tako oplašila, da so dali dobro besedo. Rekli so, da so se zmotili. Zmajeva žila ni tam, ampak nekje drugod. Razun tega je pa še celo dobro, da se odpre pot v sredino zemlje, da se morejo trudni duhovi tja nazaj vrniti i. t. d. Kratko, Starokitajci so morali odjenjati Mladokitajcem

Vsaka zmaga čez smešne in babjeverne presodke je v Kini velikega pomena za pravo vero, kateri so največji zadržek. Zato se tudi vsake veselimo. Pa tudi za materijelno stanje ljudstva je to velikega pomena, kakor nam kaže ravno naš slučaj. Na stotisoče ljudi je, ki nimajo družega za kurjavo kot koreninice rastlin, katere nabrejo po gorah, kjer ni niti jednega drevesa. In jše teh koreninic zmeraj bolj manjka. Čisto zraven pa leže bogati zakladi premoga! In taka je v sto družih stvareh. Vse javno in tudi duševno življenje ovirajo stare smešne navade in čudni verski nazori, kateri naj bi se že skoraj umaknili kerščanski veri, katera bo naredila Kitajce časno veliko srečnejše in večno srečne!

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september) 1896.

(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duhoone vaje.

b) Posebni nameni:

- 19.) **Sv. Januvarij.** Severni misijoni. Rešitev iz spon onečastevalnih strastij. Zaslepljenci in terdovratneži.
- 20.) **Praznik M. B. sedem žalostij.** Sv. Evstahij. Duhovščina. Najbolj obupani otroci Marijini. Zapeljani otroci.
- 21.) **Sv. Matevž.** Škofje. Posebna škofijska zadeva. Povernitev odpadlih kerščanskih občin k rimsko-katoliški Cerkvi.
- 22.) **Sv. Tomaž villanovski.** Duhovniki, ki so nezvesti postali svojemu stanu. Duhovniki in obhajanci. Posebno neprijetne oskerbniške in gospodarske skerbi.
- 23.) **Sv. Otto.** Kerščanski knezi in poglavarji. Vestna resnoba pri sklepanju zakonov.
- 24.) **N. lj. Gospa odkupiteljica jetnikov.** Afrika. Žertve zločinov v Armeniji. Vnebovpijoče zadeve po ječah.
- 25.) **Sv. Kleofa.** Osvoboditev učiteljstva iz spon proticerkvenih načel. Odpuščeni kaznjenci prisilnih delavnic.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca. sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev

varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše de-
žle poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešešto-
vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne
pregrehe. — Pervi mednarodni shod proti prostozidarstvu, ki se
bode versil 26.—30. sept. v Tridentu. — Zadnje »duhovne vaje
za učiteljice«, da bi obrodile obilo sadu. — Hči toplo priporoča v
bratovski molitev svojega očeta in brata, da bi se spreobrnili.
— Neka oseba se lepo priporoča v molitev jna čast presv. Jezu-
sovemu Sercu, Materi Božji in sv. Antonu, da bi bila rešena
mnogih težav in nadlog in da bi se vse dobro izšlo, kar Boga
prosi. — Trije ponočni rogovileži, da bi se spametovali.

Zahvala.

Podpisana se priserčno zahvaljujem M. B. — »pomoči kri-
stijanov« — za dobljeno veliko milost, da sem bila zaupajoč v
njeno pomoč ozdravljena od hudega, že 13 let trajajočega kerca,
kteri sicer se ni popolnoma minil, a prenašljiv je. Priporočam se
v bratovsko molitev, da bi bila popolnoma rešena te bolezni, če
je Božja volja.

V Ljubljani, dne 12. sept. 1896.

B. N.

Listek za raznoterosti.

Spominska plošča v Javorjah. na čast monsign. Jeranu, se je odkrila 14. dne t. m. Natančnejši popis prihodnjič.

„**Veselo poročilo otrokom.**“ Pod tem naslovom lu-
teranski pastor po svojem cerkveniku še vedno raz-
tresa med ljudi spise, polne krivoverskih nauk. —
kakor je „Danica“ že svarila svoj čas. Zato, katoli-
čani, pazite!

Romarski vlak v Lurd. Dohajajo nam izvirni do-
pisi o romarskem vlaku v Lurd v soboto, 5. sep-
tembra, zjutraj. Vseh avstrijskih romarjev je 444,
med temi 109 duhovnikov. Največ je Nemcev, potem
kakih 150 Čehov; Slovencev je 17 in 3 Hrvatje.
Celo ljubljansko škofijo zastopati le dve ženski. Naš
prevz. knezoškof so 5. t. m. popopolndan poslali ro-
marjem berzojav in blagoslov. Značilno za duha li-
beralcev je to, da so oni naše romarje v Lionu na
tihem zasramovali rekoč: „To niso Prusaki, so pa
drugi psi.“ Javno zasmehovati se jih niso upali, ker
jih je naš minister za zvananje zadeve zavaroval
pred vsakim napadom po avstrijskem poslaniku in
francoskih redarjih. — Toda pustimo te žalostne reči,
in oglejmo si veselejše prizore v — Lurdu samem!
Bilo je tam in je še vse polno bolnikov z različnimi
bolezni, kakor ob Kristusovem času. Bila je cela
množica bolnikov na posteljah, vozičkih, ob palicah,
podpertih od sorodnikov, otroci v naročju mater itd.
Belgijski romarji so napravili procesijo z Najsvetejšim;
in ko je šel Kristus v podobi sv. hostije memo bol-
nikov, tedaj so ti zaupno gledali v skrivnostnega
Boga, ter prosili, kakor nekaj: „Jezus, Sin Davidov,
usmili se nas; če hočeš, me ozdraviš itd!“ Ti zaupni
klici pričajo o živi veri v najsv. Zakrament; tako
ginljivi prizori morajo človeka še bolj utrditi v pre-
pričanju o resnični pričujočnosti Gospodovi v sv. R.
Telesu. Take vere nam je treba, potem bo pomagala
Marija.

Gode se še vedno tudi čudeži. Tako n. pr. je
spregledala z Marijino pomočjo 20letna gospica, ka-
tera že dve leti ni prav nič videla. Dne 7. septembra

popoldne mej procesijo z Najsvetejšim, je poljubila
16letna mertvoudna deklica iz Poretanje monštranco.
Koj je čutila moč Vsemogočnega, skočila iz postelje
ter šla za Najsvetejšim. Ker je bila še prešibka, pri-
jela sta jo dva plemenitaža ter jo odvedla iz ster-
meče množice v cerkev in odtod v preiskovalnico.
In tako ga ni skoro dne, da bi kdo čudežno ne oz-
dravel. Dogajajo se ozdravljanja, o katerih najbolj zve-
deni zdravniki pričajo, da so čudežna, ne pa z zdrav-
niško pomočjo doveršena; ozdravljajo se bolniki, nad
kterim so zdravniki popolnoma že obupali in jih po-
pustili. . . . Potem pa še kdo reci: da ni čudežev,
da Kristus ni delal čudežev, da so čudeži nemogoči!
itd. Tako govore seveda samo oni, ki ne marajo za
sv. vero, katerim merzi vse čeznatorno, kateri bi radi
Kristusa in Njegovo Cerkev potrebili s zemeljskega
poveršja — — — toda zastonj ves njihov trud, dokler
se dogajajo reči, katerih niti utajiti niti po naravnem
potu razlagati ne morejo.

Koliko moč ima škapulir. K nekemu misijonarju
je prišel grešnik, ki je izveršil veliko hudobij, celo
umorov, in naposled je celo, kakor se večkrat pripeti
pri takih ljudeh, Boga sovražil iz vse duše. Teptal
je križ z nogami iz golega sovraštva do ljubega Od-
rešenika; celo nevredno je pristopil k sv. obhajilu,
samo zato, da bi Boga bolj razžalil. — In glej, po-
poldne po tem nevrednem obhajilu se spove grešnik
tako skesano in čisto svojih grehov, da je večkrat
vsled ihtenja prenehal; po spovedi je še pristopil k
sv. obhajilu z angeljsko pobožnostjo, ter je odslej
dalje sveto živel. — Kako, da se je tako naglo spre-
obrnil? Spovednik je menil, da je kedaj storil kako
prav dobro delo ali da je vsak dan opravljal kako
molitvico Mariji na čast, toda — ne; več let ni na-
redil ta mož niti križa več, molil ni prav nič. —
Samo škapulir je nosil skozi celo svoje grešno
življenje, z imenom Marija. To je bilo še edino, kar
je dobrega imel. Vsled tega, da je nosil škapulir, mu
je usmiljena Mati izprosila spreobrnjenje. Spreober-
njenec je pozneje sam ta dogodek večkrat pripove-
doval. — Kako dobra je res Marija! — Ta dogodek
nas pa tudi opominja, da imejmo vedno pri sebi kak
škapulir ali svetinjico; — brezbožnežem ga je treba
skrivaj v obleko všiti in za nje moliti, da se preje
spreobernejo in ne padejo čisto satanu v roke.

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Mil. g. prelat dr. A. Če-
basek 10 gld. — Dež. primarij g. dr. Vinko Gregorič za mesec
september 2 gld. — Č. g. Janez Tavčar, župnik v Lešah, 10 gld.
— Č. g. Anton Kukelj, župnik v Šenčurju, 5 gld. Čestilci pokoj-
nega monsign. Jerana o priliki odkritja spominske plošče v Ja-
vorjah dne 14. t. m. 21 gld. 70 kr.

Za sv. Detinstvo: Frančiška Dolžan iz Kranja 48 gld. — Č.
g. Al. Železnij, kapelan v Šenčurju, 2 gld. 31 kr. — Čast. O. Be-
nignus Snoj, katehet v Kamniku, 4 gld. 55 kr. — Čast. g. Franc
Onušič, dekanjski in župnijski upravitelj v Idriji, 100 gld.

Za Salezijance na Kranjskem: Č. g. Janez Nagode, dekanjski
upravitelj v Trebnjem 5 gld. Č. g. Franc Marešič, župnik na Li-
poglavem 5 gld. — Neimenovani duhovnik 10 gld.

Za cerkev Marije Pom. na Brezjah: Neimenovana 50 kr.
Neimenovani 5 gld.

Za najpotrebniše misijone: P. W. 100 gld.